

ENTREVISTA AMB CELESTINO CORBACHO, MINISTRE DE TREBALL E IMMIGRACIÓ

Celestino Corbacho: "Imposar el català als immigrants tindria un efecte contraproduent"

MANEL MANCHÓN

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 21.12.08

No s'amaga davant les dades de l'atur, però admet que les mesures del Govern necessitaran un temps per donar resultat. Ara el seu interès immediat és explicar amb detall la reforma de la llei d'estrangeria, amb la voluntat de comptar amb el màxim suport al Congrés. El ministre de Treball i Immigració, Celestino Corbacho (Valverde de Leganés, Badajoz, 1949) parla amb contundència, però matisa cada una de les seves paraules, amb el desig que la societat en el seu conjunt compregui el fenomen de la immigració, amb obligacions i drets per als que recorren al mercat laboral espanyol. I assegura que l'obligació d'integrar els immigrants ha de recaure "en les administracions", que han de facilitar l'aprenentatge del castellà i de les llengües cooficials.

--En les seves primeres afirmacions com a ministre ja va deixar clares les seves intencions en matèria d'immigració. Ara el consell de ministres acaba d'aprovar una reforma de la llei d'estrangeria. ¿Com rebut la crítica que és una reforma restrictiva per als immigrants, just en una situació de crisi econòmica?

--Sempre he dit que el fenomen de la immigració no s'ha de veure com una cosa negativa, però sí que s'ha de governar. I per fer-ho es necessiten dos tipus de polítiques diferents: d'una banda, s'han

d'enfortir els llaços amb els països d'origen; i de l'altra, hi ha d'haver lleis que garanteixin que la immigració sigui legal i ordenada. I aquesta llei el que aconseguix és ordenar el fenomen. Considero que més que restringir el que fa és ampliar els drets dels immigrants. Es tracta d'una reforma d'adequació als temps actuals. I crec que qualsevol anàlisi que sostingui que és una llei més dura és una anàlisi simplista.

--¿Entén, doncs, que les lleis s'han de canviar a mesura que canvia la situació i l'interès de cada país en una qüestió tan sensible com la immigració?

-- No m'apunto a la idea que cada vegada que tinguem un problema hem de canviar la llei. No, això seria un error. Però sí que estic a favor d'un procés de reformes dels marcs jurídics. La societat canvia i evoluciona. És una reforma delimitada que ordena algunes qüestions com la reagrupació familiar, o l'extensió de drets, com la qüestió del vot, el dret d'associació o sindicació. S'ha emprès amb la referència sempre de la Unió Europea, on Espanya ha impulsat les polítiques d'immigració. La llei també valora el tema de la integració, que les administracions hauran de promoure el coneixement del castellà o les llengües cooficials, com el català, perquè l'immigrant pugui prosperar.

--¿Com a obligació?

--No, la llei no obliga l'immigrant. L'obligació se li ha d'imposar a l'administració per aconseguir que disposi de polítiques que donin la possibilitat a les persones d'aprendre l'idioma. Imposar el català als immigrants, per exemple, tindria un efecte contraproductiu. Em sembla un plantejament erroni obligar les persones.

--¿Com es cooperarà amb les comunitats per afavorir aquesta integració?

-- La llei incorpora per primera vegada la necessitat que l'Estat promogui un pla estratègic per a la cooperació amb les autonomies i els ajuntaments. És una aposta decidida per facilitar polítiques d'integració. I la llei fa una referència clara, que està en l'epicentre, que la immigració s'ha de relacionar amb el mercat de treball.

--¿No és reduccionista? És el que li han criticat des que va assumir el ministeri.

-- Hi ha discursos que sostenen que aquesta relació porta al mercantilisme, però jo contesto que, si no està relacionat amb el mercat de treball, el que passa és que anem cap a una degradació del mercat de treball i a un debilitament de l'Estat de benestar. Tot això, i hi torno a incidir, amb la necessària obligació moral i política de col·laborar amb els països d'origen.

--Llavors, ¿amb l'actual reforma de la llei, s'infereix que la reagrupació familiar va ser un error?

-- No m'atreviria a dir que això va ser un error. L'actual llei és del PP i es va aprovar en un moment en què hi havia un milió d'immigrants, amb un país de més de 40 milions. Es va considerar que no tindria una gran rellevància aquesta reagrupació familiar. El que falla ara és que en un país amb quatre milions de targetes de residents sembla raonable que la reagrupació familiar s'ordini, i és el que fa la llei, al diferenciar entre família nuclear, parella i fills de menys de 18 anys, i família amb ascendents.

--¿Com faran aquesta distinció?

-- En el reglament s'haurà de desenvolupar quines seran les condicions de l'immigrant per al dret a la reagrupació, que es vincularan a la vivenda i les condicions econòmiques. I els certificats els atorgarà l'ajuntament, no n'hi haurà prou només amb una declaració de voluntat. Amb això s'aporta transparència a la immigració.

--¿I els ascendents?

--Amb el permís de residència de llarga durada, fent servir la terminologia de la UE, que s'obté als cinc anys, l'immigrant podrà, amb les condicions econòmiques i la vivenda adequades, optar a la reagrupació dels seus pares. Sempre que tinguin més de 65 anys, perquè no distorsionin, precisament, el mercat laboral.

--¿I amb quins mínims econòmics s'establirà?

--És el que hem de fixar, i ho farem amb consultes amb experts. No es tracta de condicions extraordinàries, però tampoc es tracta de permetre una reagrupació en una habitació llogada. És raonable que no sigui així. El que fem és ordenar el procés, en benefici del mateix immigrant.

--¿Però aquesta insistència en la reagrupació familiar obeeix a l'experiència, obeeix al fet que hi ha hagut un abús per part de l'immigrant? Perquè, si no és així, pot semblar que el Govern cau en una clara propaganda davant la societat.

-- Bé, no s'estava aprofitant aquesta situació, però sembla raonable ordenar la situació quan es té un 11% d'immigració, més enllà del resultat específic d'aquesta possibilitat de reagrupació. La idea és que sigui una llei que duri dues o tres legislatures, i anticipar el que avui no és un problema, però que podria ser-ho en un futur immediat.

--¿Llavors deu voler pactar la reforma amb el PP, perquè no la canviï quan arribi al Govern?

-- Seria desitjable, perquè la llei hauria de servir per a altres governs, més enllà de si vol o no introduir matisos. Però dependrà més del PP que de nosaltres. Portarem la reforma de la llei al Congrés per aconseguir el màxim consens possible. Però crec que el PP ha de reflexionar si vol actuar en l'espai de la radicalitat o de la centralitat. Si ho fa en la radicalitat, aquesta llei no li agradarà. Si ho fa en la centralitat, en sintonia amb la UE, jo crec que no hi ha motius perquè no pugui aprovar aquesta reforma.

--¿El preocupa que acabi, al marge de l'impuls d'aquesta llei, com el ministre de l'atur, tal com l'acusa el PP?

--No, la imputació del PP no em fa perdre la son. A mi el que em preocupa és que si el PP vol utilitzar els aturats per erosionar el Govern, els que se sentiran dolguts són els aturats. El que volen és que els atengui primer el Govern, i és el que estem fent, però també l'oposició, perquè remem tots en el mateix sentit i puguin abandonar ràpidament la seva condició d'aturats.

-- ¿Manté, com el president del Govern, que l'atur podria deixar d'augmentar o baixar lleugerament a la primavera?

--Comença a veure símptomes d'esperança i confiança, amb una baixa inflació i tipus d'interès més reduïts, i també perquè en aquell moment, amb les polítiques actives del Govern, es podrien crear uns 300.000 llocs de treball.

*****

--¿Com se sent un ministre del PSC ara, en plena negociació del model de finançament, al Consell de Ministres?

-- Em sento bé, perquè sent del PSC, que em fa sentir una persona pròxima al meu origen, a Catalunya i a la política catalana, també tinc clar que sóc un ministre nomenat per Rodríguez Zapatero a qui dec lleialtat institucional. No resulta cap problema. Estic orgullós del PSC, del qual no penso abdicar mai, però sóc un ministre d'Espanya. Vull fer-ho tan bé com sàpiga, però no com a ministre català, sinó com a ministre d'Espanya.

--Vostè va ser dels primers dirigents del PSC que van considerar un error vincular la negociació del model de finançament amb els pressupostos.

--En cada moment hi ha una lògica diferent. El que vaig dir és que no semblava raonable vincular aquests dos processos, perquè les directrius abans de l'estiu, i es mantenen ara, sobre els pressupostos són positives per a Catalunya amb la inversió més gran de la història. El PSC no hauria hagut de vincular el seu vot en els pressupostos al finançament, lligant una cosa amb l'altra. A mi em semblava que no era el millor, no que fos terrible, sinó que no era el millor. Perquè els pressupostos havien de ser bons, i perquè també em vaig basar en una confiança que encara mantinc ara, i és que hi haurà un bon acord de finançament entre els dos presidents, Montilla i Rodríguez Zapatero.

--Al marge d'aquesta qüestió concreta, ¿és partidari de canviar les relacions a curt o mitjà termini entre el PSC o el PSOE?

-- Les relacions entre el PSC i el PSOE des del 1978 han estat plenes d'èxits, perquè han permès al PSC mantenir la independència com a projecte i com a partit, situant-nos a Catalunya en la centralitat. No podem oblidar l'origen del PSC, que va ser la fusió de tres partits, i que

ha demostrat el seu èxit a Catalunya i en la seva vinculació amb un projecte per a Espanya. Ara, en cada àmbit de govern que es prenen posicions diferents i es discuteix, però sempre des d'un esperit de resoldre els problemes de mutu acord.

--Zapatero ha afirmat aquesta setmana que el PSC també pertanyia al PSOE. "El PSC som nosaltres", va assegurar. ¿Comparteix aquesta afirmació?

-- És que som socialistes i bevem d'una mateixa font ideològica, i en aquest sentit tots ens sentim de tots. El gran projecte del PSOE és que tenint aquella força que li dóna la unitat d'objectius, la unitat ideològica, té la singularitat que és referència als territoris on és present. És el partit que més s'assembla a l'Espanya d'avui del segle XXI.

--¿I comparteix, com ell no es cansa de repetir, que els 25 diputats que va obtenir el PSC a les eleccions generals, els va aconseguir el mateix Zapatero, i que, per tant, això demostra que està complint els seus compromisos amb Catalunya?

-- Sent objectiu, crec que Zapatero és el president que més ha fet i més s'ha compromès amb Catalunya en els temes de més complexitat, com l'Estatut. No podem negar coses que són evidents. El resultat electoral és de tots, principalment dels ciutadans que atorguen la confiança a un partit i a un candidat. Però, és clar, als projectes, al final, se'ls ha de posar cara. I és lògic que no es pugui entendre l'èxit de les últimes eleccions al marge de Zapatero.